

Kapitain Nielsen har som bekendt været Gjenstand for en særlig Undersøgelse, og, efter hvad der er sagt mig, har den høitærede Krigsminister fundet sig foranlediget til at gjøre forstfællige af Hærens Myndigheder nærmere Meddelelse om Omstændighederne ved denne Sag, og ganske vist er denne Sag en saadan, som fortrinsvis maa interessere Hærens Befalingsmænd; men paa den anden Side har den ikke ganske ringe Interesse ogsaa for os her i Rigsdagen, og jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister, om der ikke ogsaa kunde være nogen Grund til at gjøre Rigsdagens Medlemmer bekendte med de særegne Omstændigheder, som knyttede sig til Afstedigelsen af Kapitain Nielsen. Der vil være saameget større Opfordring dertil, som det virkelig synes, efter hvad der er oplyst i Andragendet Nr. 64, at man er gaaet frem med en besynderlig Vilkaarlighed ogsaa ved denne Afstedigelse. Navnlige maa det vistnok være enhver paafalende, at man fremstiller for Kassationskommissionen en Mand, der endnu er Rekonvalescent efter en Sygdom, førend han altsaa kan siges at være helbredet for den, og denne særegne Afstedigelsesmaade faar, i alt Fald i den Fremstilling, vi hende, som imidlertid kun er en Fremstilling af den ene Part i Sagen, en ganske eienbommelig Belysning, idet vedkommende Løge har udtalt sig til den Paggjældende om, at „nu er det galt igjen, Obersten vil have Dem kastet“. Fordi dette nu siges i et Andragende, er det paa ingen Maade sikkert, at det forholder sig saaledes. Jeg er meget langt fra nu at gaa ud fra, at det ogsaa faktisk forholder sig saaledes, men en Undersøgelse af disse Forhold vilde vistnok være meget hensigtsmæssig, og dette, at Klagen er rettet mod to Personer, som ogsaa i en anden Afstedigelses sag ere komne til at staa i et saa eienbommeligt Lys, at det har været nødvendigt at italtale dem og paalægge dem en dog ikke ganske ringe Straf, synes at indeholde en særøget Opfordring til, at denne Sag blev underkastet en omhyggelig Undersøgelse i Krigsministeriet, og at vi fik nærmere at vide, hvorledes det forholdt sig med denne Side af Sagen. Jeg haaber, som sagt, at den høitærede Finantsminister vil kunne være saa venlig at ytre et Par Ord om det af mig stillede Forslag.

Finantsministeren (Strup): Der som det omtalte Forslag bliver vedtaget, og altsaa Andragendet fra afstediget Oversergent Rindt bliver henført til Finantsministeren, kan jeg i Forveien sige, at min nærmere Overveielse af det Spørgsmaal ikke vil kunne føre til et andet Resultat end tidligere, nemlig det, at han ikke kan have nogen Ret til at beholde Pension. Hvis man spørger, om ikke en nærmere Undersøgelse kunde føre til, at jeg kunde finde mig foranlediget til at foreslaa, at han af Billighedsgrunde alligevel skulde beholde Pensionen eller en Del af den,

vil jeg dertil ogsaa kun kunne svare: Nei. For det Første vil det ikke være Finantsministerens Sag, da Vedkommende ikke tjener under mig. Vedkommende tjener under Statsbanebestyrelsen, altsaa under Indenrigsministeriet. Det er nu kun rent formelt. Men jeg vilde heller ikke kunne gjøre det af en anden Grund, idet jeg nemlig ikke tvivler om, at det vil medføre, at der kom en Række af andre Andragender affirrat med lige saa stor Vægt paa Fyldestgjørelse som dette. Det turde vel hende, at Forholdet i Virkeligheden er det, at der fra Fortiden, fra den Tid, da Banerne vare under privat Bestyrelse, multigvis er en Del Tilfælde, hvor Vedkommende, der nu ere ansatte, ved Siden af Lønningen nyde en Pension, medens der ogsaa er en Række af Pensionister ansatte i den senere Tid, som ere blevne berøvede Pension. Jeg ser altsaa ikke rettere, end, at man ved at fyldestgjøre dette Andragende uundgaaelig vil komme til at fyldestgjøre en Række lignende Andragender, og hvortil det forekommer mig, at der ikke kan være tilstrækkelig Grund. Naar man strengt overholder, at Pensionen tabes ved Indtrædelse i enhver anden Bestilling i Stats tjenesten, saa ser jeg ikke, hvorfor man skulde gjøre Undtagelse med Hensyn til Statsjernbanetjenesten. Skulde det være Udvalgets Mening, at man helst maa lade et Slør over, hvad der maatte stamme fra Fortiden af ikke ganske lovlige Forhold med Hensyn til Pensionering af Statsjernbanebetjente, og man heller ikke vil etablere en hel ny Regel for Statsjernbanebetjente, nemlig den, at de i Modsatning til alle andre Stats tjenere skulde beholde deres Pension ved Siden af Statslønnen, saa ser jeg ikke rettere end, at det Unskelige vilde være, at baade Vindringsforslaget og Udvalgets Indstilling eller, hvad jeg skal kalde det, hvad der af Udvalget er udtalt som en Forudsætning eller Forventning, begge Dele forsvandt. Det tror jeg ogsaa bedst vilde svare til, hvad der i alt Fald er den ærede Vindringsforslagsstillers Mening.

Wille: Det, som udgjør det eienbommeligt Ubillige ved det Tilfælde, hvorom vi tale, er, at der har været en fejl Forudsætning tilstede ikke alene hos den paagjældende Mand, men ogsaa hos hans tidligere militære Foresatte og senere civile Foresatte om den Stilling, hvori han vilde blive dragt. Sagen er nemlig den, at, naar en Mand bliver afstediget fra en saadan militær

Rettelser.